

စိုးမိုးစာပေ

၁၁

စင်တင်သည်

နှုတ်သီး

သမုဒယချန်နယ်

ပန်နီထိန်းစု ၂၀၀၈

အခန်း (၁)

"မောင်"

ချစ်သူခေါ်သံ နုနုလေး စိမ့်ထွက်လာစဉ် အင်းလျားရေပြင်ကို ငေးကြည့်နေသည့် သူ့မျက်ဝန်း က ချစ်သူထံ စွေခနဲကျရောက်သွားသည်။ ။

ပန်းရင့်ရောင်ဆေးဆိုးထားသည့် ချစ်သူနှုတ်ခမ်းလွှာ ဆူပူပူလေးက သူ့ထံမှ တစ်စုံတစ်ခုကို အသနားခံ တောင်းဆိုနေသလိုလို။ သဖန်းပင်မြစ်ပေါ်ထိုင်နေသည့် သူ့ကျောကို ပင်စည်မှာ ကပ်မှီထိုင်လိုက်သည်။ ။

"နော် မောင်"

သူ့လက်မောင်းကို အားကိုးတကြီး ဆုပ်ကိုင်လှုပ်ခါလျက် ချစ်သူ ဒုတိယအကြိမ် ဆိုလာပြန် သည်။ ။

"ဒယ်ဒီနဲ့ မာမိက မောင့်ကိုအရမ်းတွေ့ချင်နေတာ။ ကြာကလည်း မောင့်ကို ဒယ်ဒီတို့ နဲ့ တွေ့စေချင်တယ်။ မောင်နဲ့ကြာမိဘနဲ့ ရင်းနှီးဖို့ လိုအပ်တယ်လေ။ ကြာက ကြာချစ်သူရှိတယ်လို့ ဖွင့်ပြောလိုက်ကတည်းက ဒယ်ဒီတို့ က မောင့်ကို စိတ်ဝင်စားနေတာ။ အဲဒါနဲ့ သမီးချစ်သူကို ဒယ်ဒီတို့ နဲ့ မိတ်ဆက်ပေးလို့ ဖွင့်ပြောတာလေ"

"ဒယ်ဒီတို့ ဖွင့်ပြောတုန်း မောင်တွေ့လိုက်ပါလား နော် နော်"

ခွေခွေလေး လိမ်ကျနေတဲ့ ပခုံးတိုက်လု ဆံပင်ပုံဆန်းကြားမှ ပန်း

သွေးရောင်ဖူးစိုနေတဲ့ ချစ်သူမျက်နှာဆီမှ သူ့မျက်လုံးက သူ့ကိုယ်သူ ပြန်
ဆန်းစစ်ကြည့်မိလျက်သား ဖြစ်သွား၏။

ဖြူဖွေးစွတ်ကြည်တဲ့ သူ့အသားအရေက နေရောင်ခံရဖန်များကာ
နီမြန်းမြန်းအရောင်ပြောင်း လျက်။

ပုလဲနှစ်ရောင်ဝင်းဖန်နေသည့် ချစ်သူအသားအရေနှင့် ဘယ်လိုမှ မ
လိုက်ဖက်သလို အရောင်မွဲ နေတဲ့ ဂျင်းဘောင်းဘီရှည်နဲ့ တီရှပ်အညွှစား
က စိန်ဂုဏ်ရောင်တောက်ပြောင်နေတဲ့ ချစ်သူမိဘ အတွက် မျက်စိကျစ
ရာမဖြစ်နိုင်ဘူးဆိုတာ သူသိနေသည် ။

"နော် မောင်"

သူ့ပခုံးပေါ် ချစ်သူဦးခေါင်းလေး ငိုက်ကျလာသည် ။ မျက်တောင်
ကော့စိပ်စိပ်လေးကြားမှ ရွှန်းစိုတောက်ပနေတဲ့ ချစ်သူမျက်လုံးလေးကို
ငဲ့ကြည့်လိုက်သည် ။ ချစ်သူ ပခုံးစွန်းပေါ် သူ့လက်ချောင်းများ ကျရောက်
လျက်။

"တွေ့လိုကော ဘာထူးမှာ လဲကြာရယ်"

ချစ်သူ နှုတ်ခမ်းလေးစုကာ တွန့်လှုပ်သွား၏။

"ထူးတာပေါ့ မောင်ရဲ့ "

"ကြာက သိပ်ပြီး စိတ်ကူးယဉ်လွန်းတယ်ကွာ"

"ဘယ်လို"

ချစ်သူ မျှော်လင့်ချက်ကို နှစ်သိမ့်ပေးလိုသည့် သူ့လက်ချောင်းလေး
တွေက ချစ်သူပခုံးကို အသာဆွဲယူကာ ရင်ခွင်မှာ ပွေ့လိုက်သည် ။

"ဟုတ်တယ်လေ၊ ကြာ့ဘဝနဲ့ မောင်အနေအထားက ဆွမ်းဆန်နဲ့ ကြွ

က်ချေးလိုပဲ"

"အဲဒါ မောင့်ကိုယ်မောင် နှိမ့်ချနေတာ"

သူပခုံးလေးပင့်ကာ ဟက်ခနဲ ရယ်လိုက်သည်။ ။

"ဘာရယ်တာလဲ"

"သဘောကျလို့ ပါ ကြာရယ်"

"ဘာသဘောကျတာလဲ"

"ကြာပြောတယ်လေ၊ မောင့်ကိုယ်မောင် နှိမ့်ချနေတာတဲ့ "

"မဟုတ်လို့ လား"

သူ့ရင်ဘတ်အင်္ကျီကို ဆွဲမဆုပ်ကိုင်ထားသည့် ချစ်သူလက်ချောင်း
လေးတွေကို သူ အုပ်ကိုင်လိုက်သည်။ ။

"ကြာက မောင့်ကို သိပ်အထင်ကြီးလွန်းတယ်ကွာ"

"ကြာချစ်သူပဲ အထင်ကြီးရမှာ ပေါ့"

"အထင်ကြီးတာက အထင်ကြီးလောက်တဲ့ အရည်အချင်းရှိ ရမယ်
လေ၊ ဟုတ်တယ်နော် ကြာ"

ချစ်သူရဲ့ တိတ်ဆိတ်သံလေးက သူ့စကားလုံး ထောက်ခံသယောင်။

"မောင့်မှာ ကြာမိဘရှေ့ချပြစရာ ဘာအရည်အချင်းမှ မရှိဘူး"

"အို ရှိရှိ မရှိရှိ"

"ကြာ အဲလိုဇွတ်မပြောနဲ့ ကွာ"

"ဟင့်အင်း မရဘူး"

အင်းလျားကန်ရေပြင်ရဲ့ ရောင်ပြန်ဟပ်မှုကြောင့်ချစ်သူနှုတ်ခမ်းနှစ်
လွှာက ပန်းရောင် စိုတောက်သွား၏။ ထိုနှုတ်ခမ်းလေးကို သူကြင်နာ
စွာငေးလျက်။

"ကြာရယ်၊ ကြာမိဘနဲ့ မောင်နဲ့ တွေ့ဆုံခြင်းမှာ အလားအလာက ဒီ
ထက်ဆိုးဝါးသွားနိုင် တယ်လေ"

"ဟင့်အင်း ကြာမထင်ဘူး၊ ဒက်ဒီနဲ့ မာမိက ကြာကို သိပ်ချစ်တာ"

"ချစ်လို့ ပဲ မောင်နဲ့ ကြာဘဝ ဆိုးဝါးနိုင်တာလေ"

"ဘာလဲ၊ မောင်က အဲဒါတွေကို တွေးပြီးကြောက်နေတာလား"

သူ့ရင်ထဲ လှိုက်ခနဲ ပူလောင်သွားလေသည် ။ ချစ်သူမေးဖျားလေးကို
ပင့်ကိုင်လိုက်တော့။

"ကြောက်တာ မဟုတ်ဘူး ကြာ၊ ရင်မဆိုင်ချင်တာ။ ရင်ဆိုင်လို့ မဖြစ်
လို့ ပါ"

"မောင် ဆင်ခြေပေးနေတာလားဟင်"

"မောင် လက်တွေ့ကျကျပြောနေတာ"

သူ့အသံ ပုံမှန်ထက်ခြောက်သွေ့သွားစဉ် ရင်ခွင်ထဲမှ ချစ်သူကိုယ်လုံး
လေးက မြွေတစ်ကောင် လို လျောထွက်သွား၏။

ပန်းဖျော့ရောင်ကိုယ်ကျပ်ဖက်ရှင်လေးနဲ့ ကောက်ကြောင်းပြေ ပြစ်
လှသည့် ချစ်သူကိုယ်လုံး လေးကို သူ မပွေ့ရက်။ ငေးလျက်။

"မောင် အဲဒါချည်းပဲ ထပ်တလဲလဲပြောနေတာ"

"ပြောရမှာ ပေါ့ ကြာရယ်"

အသက်ရှူသံမြန်သွားသည့် ချစ်သူရွှေရင်အုံ မှီကြွလာသည် ။

"ဘာလုပ်လဲ၊ ဘယ်လိုအခြေအနေလဲမေးရင် မောင်ဘယ်လိုဖြေရမလဲ။ အဖြေမပေးနိုင်တဲ့ မေးခွန်းတွေကို မောင်ဘယ်လိုရင်ဆိုင်ရမလဲ။ အရှင်းဆုံးပြောရရင်ကြာပန်တဲ့ နားဆွဲတစ်ရံ စာတောင်အိတ်ကပ်ထဲ ထည့်မသုံးနိုင်တဲ့ မောင့်ဘဝ"

"တော်ပါတော့ မောင်ရယ်"

လိပ်လိပ်ခွေခွေဆံနွယ်ကြားမှာ နှဲပုံစံ ပလက်တီနမ်နားဆွဲလေး လှုပ်ခတ်သွားသည် အထိ ကြာဘဝင်မကျဆိုလိုက်သည် ။

ဘဝင်မကျဖြစ်နေသည့်ချစ်သူ စိတ်ပြောင်းလဲသွားစေဖို့ သဖန်းပင်အမြစ်ရင်းမှ ခဲလုံး လေးကောက်၍ ကန်ထဲပစ်ပေါက်လိုက်သည် ။

ပေါက်ခဲနဲကျသွားတဲ့ ခဲလုံးလေးကြောင့် ငြိမ်သက်နေသည့် ကန်ရေပြင်က လှိုင်းကလေးများ ပြေးလျက်။

အဲဒီလှိုင်းတွေက သူ့ရင်ခုန်သံဆိုတာ ချစ်သူမှ မသိဘဲ။

"မောင် ဘာမှ မပြောနဲ့ တော့"

"ဘာဖြစ်လို့ "

"မောင်ကြာကို ချစ်တယ်မဟုတ်လားမောင်"

မျက်ခုံးလေးလှုပ်ကာ နှုတ်ခမ်းပါးလေးစေ့လျက်ဦးခေါင်းကလေးငဲ့၍ မေးလာတဲ့ ချစ်သူ မေးခွန်းအတွက် သူ့နှလုံးသားမှာ အဖြေတစ်ခု တိတိကျကျ ရှိပြီးသား။

"ပြောလေ ကြာကို ချစ်တယ်မဟုတ်လားလို့ "

ပျားရည်စိမ်ချစ်သူအသံကို သူ့ရင်အုံ့ဆီ တသွင်သွင်စီးလျက်။

"မောင် ပြောလေ၊ ချစ်တယ်မဟုတ်လား"

သူ့ရင်ခုန်သံက သူ့လက်ချောင်းတွေထဲ စီးမျောလျက် အလယ်ခွဲပုံချစ်
သူ့ဆံနွယ် ခွေကောက် ကောက်လေးတွေကို သူ့လက်ချောင်းလေးတွေနဲ့
ဆွဲဆန့်လိုက်၍ ကြင်နာလျက်သား ဖြစ်သွား၏။

"ချစ်တာပေါ့ ကြာရယ်၊ ချစ်တဲ့ အကြောင်းတွေကို မောင်ဖွဲ့ဖွဲ့နဲ့နဲ့
မပြောတတ်ဘူး။ အရိုးစင်းဆုံးပဲ ပြောပါရစေ။ ချစ်တယ် ကြာနီရယ်"

မောင့်နှလုံးသားသံစဉ်က ကြွနုတ်ခမ်းလွှာလေးကို ကြည်နူးလျက်
ချုံ့မြိန်သွားစေ၏။

"ချစ်တယ်ဆိုရင် ကြာမိဘနဲ့ အတွေ့ခံရမယ်"

ချစ်သူအသံက အမိန့်ပေးနေသလို။

"မတွေ့ရင်ကော"

"မောင် မချစ်လို့ ပေါ့"

"ကြာရယ်"

"ဟင့်အင်း ကြာသိချင်တာ မောင့်နှလုံးသားက ကြာကို တကယ်ချစ်
မချစ်။ မောင်တကယ် ချစ်တယ်ဆိုရင် ကြာမိဘနဲ့ အတွေ့ခံရမယ်။ မချစ်
ဘူးဆိုရင် အတွေ့မခံနဲ့ ဒါပဲ"

ကလေးဆိုးကြီးလို ဆိုလိုက်တဲ့ ချစ်သူကို သူ့အပြစ်မယူရက်။ ဒါပေမဲ့
အလားအလာ မကောင်းနိုင်မှန်းသိလျက် သူ အတွေ့ခံချင်စိတ်မရှိပါ။

အတွေ့မခံတာနဲ့ မချစ်လို့ ခေါင်းစဉ်ကို ချစ်သူ ရေးခြစ်တော့မယ်။
သူ့ဆံပင်တွေထဲ လက်ထိုးကာ ဖွတ်လိုက်သည်။

"ကြာပြောတာ ကြားတယ်နော်"

ကန်ရေပြင်ဘက် မျက်နှာမူလိုက်တဲ့ မောင့်မေးဖျားလေးကို ကြာဆွဲ

ယူလိုက်သည်။ နားသယ်စပ်မှ မေးဖျားအထိ စင်းကျနေတဲ့ ထွက်လက်
စ မွေးညင်းငုတ်တိုလေးတွေကို ကြာလက်မလေးနဲ့ ကြင်နာပွတ်သပ်လျ
က်။

"ကြာကို တကယ်ချစ်တယ်ဆို လာရမယ်နော်။ ကြာမျှော်နေမယ်"

သူ့နှုတ်ခမ်းလွှာလေး တွန့်လိုက်သည်။ ချစ်သူမျှော်လင့်တဲ့ အဖြေသူ
မရွတ်မိ။ ဘာမှ ပြန်မပြောတဲ့ မောင့်ကို ကြာအမြင်ကတ်ချင်ချင် ဖြစ်
လာ၏။ မောင်က အဲဒီလိုပဲ နားလည်ရခက် လွန်းသည်။ နားလည်ရခ
က်စွာနဲ့ ကြာဇွတ်ပြောလိုက်သည်။

"ဆက်ဆက်လာနော် မောင်"

မောင်တစ်ခုခုမတုံ့ပြန်ခင်။ ကြာ ဘယ်လက်မှ ပလက်တီနမ်ကြိုးတ
ပ် နာရီဝိုင်းလေးကို တစ်ချက်ကြည့်လိုက်ပြီး

"လေးနာရီတောင်ထိုးနေပြီ။ ကြာပြန်ဦးမယ် မောင်"

အပတ်တိုင်းတွေ့ပြီး နှုတ်ဆက်ပြန်စဉ်ကလို

မောင် လိုက်ပို့မယ်လေ။ ကြာ ကားဆီအရောက်လို့ မောင်မပြော
တော့။ သိတာပေါ့။ ကြာမိဘနဲ့ တွေ့ဆုံဖို့ ဖျောင်းဖျနေတဲ့ ကြာကို မောင်
စိတ်ကောက်နေပြီဆိုတာ။ ကောက်ပါစေ။

ကားဆီ လိုက်မပို့တဲ့ မောင့်ကို ကြာကလည်း ပြန်ပြီးစိတ်ကောက်သ
လို မောင့်အပါးမှ ခွာထွက်ခဲ့သည်။

မောင်က နားလည်ရခက်လွန်းတဲ့ ချစ်သူ။

အဲဒီ နားလည်ရခက်မှုလေးတွေကြောင့် ချစ်သူဖြစ်ခဲ့တာထင်တယ်။
နောက်ပြီး မောင်ရဲ့ နားလည်ရခက်တဲ့ အမူအရာလေးတွေနဲ့ မောင့်ကို

ကြာအမှတ်မထင် ဆုံခဲ့ရတာလေ။

ကားမောင်းနေရင်း ကြာစိတ်က မောင်နဲ့ စတင်ကြုံရာအတိတ်ဆီ
နောက်ကြောင်းပြန် ရင်ခုန်မိ၏။

အခန်း (၂)

"သုံးဆယ့်တစ်လမ်းထိပ်က ပုသိမ်သူ ပဲလိပ်သွားစားစို့"

သူသူ စကားစလိုက်သည် နှင့် ကေသာနှုတ်ခမ်းလွှာမှာ ဆီဝင်းသွား
၏။

"ဟုတ်တယ် စားကြတာပေါ့"

"ပုသိမ်သူ ပဲလိပ် သိပ်ကောင်းတာဟ၊ ပဲဟင်းရည်က ပျစ်ပျစ်လေး၊
အနံ့ကလည်း မွှေးလိုက်တာဟယ်"

ဘယ်အစားအစာမဆို သွားရည်ကျတတ်တဲ့ ဇွန်လေးက နှုတ်ခမ်း
လေး တပြင်ပြင်နှင့် သွားရည်ယိုမတတ် ပြောလေရဲ့ ။

"ဒါဆို သွားကြစို့"

သူသူ စကားအဆုံးမှာ ဇွန်လေးနဲ့ ကေသာ ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

"သွားမယ်လေ၊ ဒါနဲ့ ကြာနီ မလိုက်ဘူးလား"

'ပုသိမ်သူ' ပဲလိပ်ဆိုင်သို့ ရွှေ့ချင်တဲ့ ခြေလှမ်းတွေကိုတန့်၍ သူသူက
ကြာကို လှမ်းမေးသည် ။ ကြာ ဦးခေါင်းရမ်းလျက်

"ဟင့်အင်း မလိုက်ဘူး"

ကေသာတို့ မျက်လုံးလေး ကြာထံသို့ ဝေ့ကျ လာပြီး

"ဘာဖြစ်လို့ "

"ပဲလိပ် မကြိုက်လို့ လား"

ဇွန်လေး ဖျတ်ခနဲမေးသည် ။ လျော့ကျနေတဲ့ ငွေရောင်လက်ကိုင်အိတ်ကို ကြာ ပခုံးပေါ်တင်လိုက်သည် ။

"ကြိုက်တယ်"

"ဟယ် ကြိုက်တယ်ဆို လေးယောက်စလုံး အတူတူစားစို့လေ"

"လမ်းဘေးဆိုင်မှာ ဆိုတော့"

ကြာ နှုတ်ခမ်းလေးတွန့်ကာ စေ့ပိတ်၍ ဆက်မပြောတော့။ ဇွန်လေးတို့ သုံးယောက် တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက်ကြည့်ကာ မျက်စပစ်ကြသည် ။ ဇွန်လေးက ဝဖိုင်ဖိုင်ကိုယ်လုံးကို တစ်ချက်တွန့်လိုက်၏။

"လမ်းဘေးဆိုင်က ဘာဖြစ်လို့ လဲ"

"ဟုတ်သားပဲကြာ၊ လမ်းဘေးဆိုင်က စားရတာ စရိတ်သက်သာတယ်။ လွတ်လပ်တယ်။ အရသာလည်း ရှိတယ်"

"မဟုတ်ဘူး မသန့်မှာ စိုးလို့ ။ နောက်ပြီး"

ပတ်ဝန်းကျင်ကို မျက်လုံးဝေ့ကြည့်၍ ကြာ စကားဖြတ်လိုက်သည် ။ ကေသာက မျက်နှာပေါ်ဝဲ ကျလာတဲ့ ဆံပင်တိုကို နောက်လှန်သိမ်း၍

"ဘာဖြစ်လို့ လဲ ကြာ"

"ဟိုလေ ဒယ်ဒီလာကြိုလို့ တွေ့သွားရင် ကြာ အဆူခံရမယ်"

သူသူက မျက်ခုံးကုတ်ကြည့်၍

"ပဲလိပ်စားတာပဲ ဆူစရာလား"

"ဟို လမ်းဘေးဆိုင်မှာ မစားရဘူးလို့ တားထားတာ။ လမ်းဘေးဆိုင် မှာ စားတာတွေရင် ကြာတို့ ပတ်ဝန်းကျင်ကလူတွေ အထင်သေးမယ် လေ။ အဲဒီတော့ ကြာကြောင့် ဒက်ဒီတို့၊ မာမီတို့ သိက္ခာကျသွားမယ်"

"ဟွန်း ကြွေစကားချည်းက ဘယ်လိုလဲ"

"ဟုတ်တယ်။ ကြာတို့ အသိုင်းအဝိုင်းက သိပ်ပြီး ဂုဏ်ပြိုင်တာ။ အဲဒါ ကြောင့် ဆိုင်ကြီးမှာ စားရအောင်လား။ သူသူတို့ အားလုံးကို ကြာကျွေး မယ်လေ နော်"

ဇွန်လေးတို့ နှုတ်ခမ်းတွေ မဲ့ခနဲ တွန့်လိုက်သည် ။

"အစားစားတာပဲ လမ်းဘေးဆိုင်ကစားစား၊ ဆိုင်ကြီးမှာ စား စားပေါ့။ အဲဒါကိုပဲ ဂုဏ်ပြိုင်ရတယ်လို့ ။ ကြားမကြားဖူးပေါင်"

"ဟုတ်ပါရဲ့ "

ကြာတို့ အသိုင်းဝိုင်းက ပေတံက ကျဉ်းမြောင်းလိုက်တာဟယ်"

"ကြာကို အားမနာတမ်း မဲ့မဲ့ရွဲ့ရွဲ့ ဝေဖန်လိုက်သည် ။ သူငယ်ချင်း တွေကို ကြာအပြစ် မမြင်ရက်။ ကြာစိတ်က ကြာတို့ အသိုင်းအဝိုင်းရဲ့ ကျဉ်းမြောင်းမှုကို ဂရုမစိုက်ချက်။

ဒယ်ဒီနဲ့ မာမီက အသိုင်းအဝိုင်း မျက်စောင်းမထိုးအောင် ဂရုတစိုက် နေတတ်သည် ။ ထို့အတူ ကြာကိုလည်း ထိုပုံစံခွက်ထဲအရောက် သွန်း လောင်းလေ့ရှိသည် ။

ကြာစိတ်က လက်မခံချင်ပေမယ့် ဒယ်ဒီ တို့ အလိုဆန္ဒအတိုင်းလိုက် နာကျင့်သုံးခဲ့ရသည် ။ သူ သူတို့ က ကြာတို့ အသိုင်းအဝိုင်းရဲ့ အထာတွေ

ကို နားမလည်တော့လည်း ကြာရှင်းပြမနေတော့။

"သူသူတို့ စားချင်ရင် သွားစားကြလေ။ ဒယ်ဒီလာကြိုတာကို ကြာတစ်ယောက်တည်း စောင့်နေလိုက်မယ်"

"အို အဲလိုတော့ ဘယ်ဟုတ်မလဲ။ ကြာနီတစ်ယောက်တည်း ဖြစ်နေမှာ ပေါ့"

"ရပါတယ်၊ သူသူတို့ နဲ့ မခင်သေးခင်က ကြာတစ်ယောက်တည်း ဒယ်ဒီကို စောင့်နေကြပါ"

ဘယ်လက်မှာ ပတ်ထားသည့် အနက်ရောင်နာရီ အဝိုင်းလေးကို ဇွန်းလေးကြည့်၍ နှုတ်ခမ်းတွန့်လိုက်သည်။

"ဒီနေ့သင်တန်းဆင်းတာ တစ်နာရီစောတယ်လေ။ ကြာတစ်ယောက်တည်း တစ်နာရီကြာ အောင် ရပ်စောင့်နေရမှာ "

"ရပါတယ်"

"ရပါတယ်လုပ်မနေနဲ့ ။ ပတ်ဝန်းကျင်ဆိုင်က ကောင်လေးတွေ ကြာနီကို ကြည့်နေတယ်။ မမြင်ဘူးလား။ ကြာနီတစ်ယောက်တည်း ရပ်နေရင် သူတို့ လာရစ်ကြမှာ "

ကေသာပြောမှ ပတ်ဝန်းကျင်ကို ကြာ ဝဲကြည့်မိသည် ။ လူစည်ကားသည့် ဒီပတ်ဝန်းကျင်မှာ စတိုးဆိုင်တွေက အများ သား။

စတိုးဆိုင်က ကောင်လေးတွေက လေးလွှာပေါ်မှ ကွန်ပျူတာ သင်တန်းဆင်း လာတဲ့ ကျောင်းသူ ချောချောလေးတွေ တစ်ယောက်တည်း ဆင်းတက်တာမြင်ရင် စကားလိုက်ပြော နေကျ။

ကြာကို အဲလို စကားလိုက်ပြောလို့ ကြာ ထိတ်လန့်ပြီး သူသူတို့ အုပ်

စုနဲ့ အရေးပေါ် သူငယ်ချင်းဖွဲ့ လိုက်ရတာလေ။

အခုလည်း ကြာတစ်ယောက်တည်း ရပ်နေရင်။ ဟင့်အင်း ကြာတစ်
ယောက်တည်း ရပ်မစောင့်ရဲတော့။

"လမ်းဘေးဆိုင်စားရင် ဂုဏ်မဲ့တယ်လို့ ဘယ်စာဆိုမှ
စာမဖွဲ့ခဲ့ပါဘူးကြာရယ်"

"အဲဒီ ကြာတို့ အသိုင်းအဝိုင်းရဲ့ အမြင်ကျဉ်းမြောင်းမှုကို ခေါင်းထဲထ
ညှို့ထားနဲ့ ။ ကြာဒယ်ဒီ လည်း သိမှာ မဟုတ်ဘူး "

"သူသူတို့ မြန်မြန်စားပြီး ပြန်လာကြတာပေါ့။ လာပါ အချိန်ရှိတုန်း
မြန်မြန်သွားစို့"

သူငယ်ချင်းတွေ တစ်ယောက်တစ်ခွန်းဆို၍ ကြာလက်ကောက်ဝတ်
ကို ဆွဲခေါ်စဉ် ကြာနီ ခေါင်းမခါမိတော့။

အဲဒီနေ့က သူသူတို့ ခေါ်ရာ 'ပုသိမ်သူ' ပဲလိပ်ဆိုင်ကို ကြာမလိုက်ခဲ့ရ
င် သူနဲ့ ဆုံဖြစ်မှာ မဟုတ်ဘူး ။

အခုတော့ သူငယ်ချင်းတွေကို မငြင်းနိုင်ဘဲ နောက်ဆံတင်းတင်းနှင့်
ပါလာသည် ။

လမ်းဘေးပလက်ဖောင်းပေါ်ခင်းထားသည့် 'ပုသိမ်သူ' ပဲလိပ်ဆိုင်က
သပ်သပ်ရပ်ရပ် ရှိလှသည် ။ ပလတ်စတစ်ခုံပုလေးမှာ ကြာတို့ လေး
ယောက်ဝိုင်းထိုင်ကြသည် ။ ကြာက ဇက်ကလေး ပုနေမိသည် ။

ကြာတို့ ပတ်ဝန်းကျင်က တစ်စုံတစ်ယောက် တွေ့သွားမှာ ကို စိုးရိမ်
စိတ်ကလေး ဝင်လာသည် ။ ထိုစဉ်

"အဒေါ် ပဲလိပ်နှစ်ပွဲစားလိုက်ပြီ။ ဒါပေမဲ့ ပဲလိပ်ဖိုးပေးစရာပိုက်ဆံ

ကျွန်တော့်မှာ မရှိဘူး"

ပုနေတဲ့ ဇက်ကလေး တအံ့တဩဆန့်ကာ ကြာလည်တိုင်လေး လှည့်၍ အသံလာရာဘက် လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။ ။

ကြာတို့ ဝိုင်းနဲ့ တစ်ဝိုင်းခြားမှာ စားလက်စသတ်ကာ နှုတ်ခမ်းကို တစ်ရှူးနီဖျော့ဖျော့နဲ့ တို့ ထိသုတ်ရင်း ဆိုသူကို ကြာမျက်လုံး အပြူးသား ကြည့်မိသည်။ ။ သူသူ တို့ က စောင်းငဲ့ကြည့်သည်။ ။

ကြည့်စမ်းပါဦး။ ကြာတို့ နဲ့ ရွယ်တူလောက်ရှိမယ့် ကောင်လေး။ မျက်လုံး မျက်ဖန်စိမ်းစိုစို။ နှာတံပေါ်ပေါ်။ နှုတ်ခမ်းလွှာပါးပါးလှုပ်လှုပ်နဲ့ ခပ်ဝိုင်းဝိုင်း သဏ္ဌာန်ရှိတဲ့ သူမျက်နှာလှလှကိုမှ အားမနာ။ ဘေးဘီမှာ ရွယ်တူကောင်မလေးတွေ ရှိနေတာကိုလည်း အရေးမစိုက်။ တခြားစားဝိုင်းက လူတွေ မော့ကြည့်တာကိုလည်း မမှု။

'ပုသိမ်သူ' ပဲလိပ်ဆိုင်ရှင် အဒေါ်ကြီးကိုကြည့်ပြီး ခပ်တည်တည်ဆိုလိုက်တဲ့ သူ့အသွင်က ရုပ်ရှင် မင်းသားသရုပ်ဆောင်သလို ပီပြင်လွန်းသည်။ ။ သူ့အသံကြောင့် ဟင်းခါးရည်ခပ်ထည့်နေတဲ့ ပဲလိပ်သည် အဒေါ်ကြီး ဇွန်းကိုင်လက်က လမ်းတစ်ဝက်မှာ ရပ်ကာ ကိုယ်တစ်စောင်း လှည့်၍ ခပ်ပြူးပြူးလေးကြည့်သည်။ ။

"အရမ်းဗိုက်ဆာနေလို့ စားလိုက်တာပါ"

နှုတ်ခမ်းမှာ သုပ်ပြီးသား တစ်ရှူးခပ်ညစ်ညစ်ကို စားပြီးသား ကြွေပန်းကန်လုံးထဲထည့်၍ ဆိုလိုက်တဲ့ သူ့ကို အဒေါ်ကြီး ခပ်စိမ်းစိမ်း စိုက်ကြည့်လိုက်သည်။ ။

"အဲဒီအတွက် ကျွန်တော့်ကို ကြိုက်တာခိုင်းပါ အဒေါ်။ အဒေါ်ကျေနပ်တဲ့ အထိ လုပ်ပေးမှာ ပါ"

ထိုင်နေရာမှ ထ၍ အဒေါ်ကြီးရှေ့ရပ်၍ ဆိုလိုက်သည့် သူ့ကိုကြာ
ငေးကြည့်မိသည်။ ။ မူလက အနက်ရောင်ဖြစ်ဟန်တူသည့် သူ့လျင်းဘော
င်းဘီက ဖြူရော်မွဲခါလျက်။

အနီရောင် ခေါင်းစွပ်ဆွယ်တာ အညွှံ့က နွမ်းဖက်ကာ ကျောနဲ့ လက်
မှာ အပေါက်လေးတွေ ဖြစ်လို့ ။

မြင့်စွင့်တဲ့ သူ့အရပ်။ ဖြောင့်စင်းတဲ့ သူ့ကိုယ်လုံးနဲ့ ဆွဲဆောင်မှုရှိတဲ့
သူ့မျက်နှာ လှလှကိုမှ အားမနာ။

ပဲလိပ်နှစ်ပွဲကို ပိုက်ဆံပေး ပြီးစားသလိုနဲ့ ဇိမ်ကျကျ အခန့်သားထိုင်
စားပြီးမှ ပိုက်ဆံ မရှိပါဘူးတဲ့ ။

နောက်ပြီး ပဲလိပ်ဖိုးအတွက် ခိုင်းချင်ရာခိုင်းတဲ့ ။ သူမို့လို့ မရှက်တ
တ်တယ်။

"အဒေါ် ပဲလိပ်ဖိုးတန်အောင် ခိုင်းပါ အဒေါ်၊ ကျွန်တော့်မှာ တကယ်ပို
က်ဆံ မရှိလို့ ပါ။ ဗိုက်အရမ်းဆာနေတာနဲ့ "

ဆာလောင်မွတ်သိပ်နေသည့် သူ့အသံအဆုံးမှာ အဒေါ်ကြီး မျက်ဝန်း
အရောင်ဖျော့သွားပြီး"

အဒေါ်ကြီး ခပ်ဖျော့ဖျော့ဆိုစဉ် အဒေါ်ကြီးကို ကျေးဇူးတင်သလို ရ
ယ်ပြလိုက်သည်။ ။ ဖြူမွေးနေတဲ့ သူ့သွားတန်းလေးက လက်ခနဲ။

"ဒီမှာ ပိုက်ဆံထားသွားတယ်"

ရှေ့ဆုံးစားပိုင်းမှ ပိုက်ဆံကို ပန်းကန်နဲ့ ဖိ၍ ထရင်း
လှမ်းဆိုထွက်သွားစဉ် အဒေါ်ကြီး မျက်ဝန်းမှာ သူ့ကိုခိုင်းဖို့ အလုပ်တွေ
သွားသည် ။

"အဲဒီစားပွဲရှင်းလိုက်"

အဒေါ်ကြီးအသံဆုံးသည် နှင့် သူ့ခြေလှမ်းသွက်သွက်လက်လက်ရွေ့လျားသွားသည်။ သူသူက သူ့ကို မျက်စိတစ်ဆုံးငေးကြည့်၏။

"ဘယ်လိုကောင်လဲ မသိ"

"ဟုတ်ပါရဲ့၊ သူမို့မလို့ မရှက်တယ်"

"အဒေါ်ကြီးက စိတ်ကောင်းလို့ သာပေါ့။ ပါးစပ်ကြမ်းတဲ့ ဈေးသည်နဲ့ ဆို သူအရှက်ကွဲမှာ ဟ"

ကေသာတို့ သုံးယောက် သူ့ကို ခပ်တိုးတိုးဝေဖန်ကြသည် ။ သူမကြားလို့ သာပေါ့။ သူကြားလို့ တစ်ခုခုပြန်ပြောရင် ရှက်စရာ။

"သမီးတို့ က ကြက်သားနဲ့ လေးပွဲနော်"

"ဟုတ်ကဲ့ အဒေါ်"

အဒေါ်ကြီးအသံနောက်မှာ ဇွန်လေးနှုတ်ခမ်းတပြင်ပြင်နဲ့ ဟုတ်ကဲ့ လိုက်သည် ။

ကြာတို့ ဘေးမှ ဖြတ်၍ ပေးနေတဲ့ ပန်းကန်လုံးတွေ ပင့်မကာ အဒေါ်ကြီးနောက်မှာ ရေဇလုံမှာ သူနှစ်ဆေးလိုက်သည် ။ ဆေးကြောနေပုံက မတတ်တတ်ကလေး ဆေးကြောနေသလိုလို။

"ပန်းကန်တွေပြောင်အောင်ဆေးနော်။ နှစ်ပြန်ဆေး။ ဒီဘက်က ရေအသန့်ဇလုံမှာ ပြန်နှစ်ဆေး"

အဒေါ်ကြီးက ပဲလိပ်ညှပ်ကို ကတ်ကြေးနဲ့ ညပ်ရင် ပြောသည် ။ သူကလည်း 'ဟုတ်ကဲ့' တဲ့ ။

အဒေါ်ကြီးခိုင်းတဲ့ အတိုင်း ပန်းကန်လုံးတွေကို ရေကြမ်းနဲ့ တစ်ပြန်

ဆေးပြီး ရေသန့်လေးထဲ ပြန်နှစ်ဆေးနေသည်။

"ဒီက သမီးတို့ ကို မုန့်ပွဲချပေးလိုက်"

အဝတ်ပိုင်းနဲ့ ရေစိုလက်ကိုသုတ်၍ မုန့်ပွဲကို ကြာတို့ စားပွဲပေါ်သူလာ ချသည်။

သူ့လက်ချောင်းလေးတွေက ဖြောင့်စင်းသွယ်လျလျက်။ လှုပ်ရှား ပုံ သော့သွက်တဲ့ သူ့အမူအရာက အကြည့်မလွဲချင်စရာ စွဲမက်ဖွယ် ကောင်း လှသည်။

ကြာရှေ့ကို နောက်ဆုံးမှ မုန့်ပွဲလာချသည်။ သူ့ထံမှ သင်းထုံထုံ ရနံ့ ဖျော့ဖျော့လေးသင်းလို့။ ထိုရနံ့လေးကို ကြာ တစ်ရှိုက်ရှူလိုက်၏။

သူ့လှုပ်ရှားမှုတွေကို ငေးကြည့်ရင်း ပဲလိပ်စားရတဲ့ အရသာက ကြာ ခံတွင်းကို ပိုမြိန်စေသလို။ ပဲလိပ်တစ်ပွဲက ကြာ သိပ်မဝသလိုဖြစ်တာကြောင့် နောက်တစ်ပွဲမှာ လိုက်မိသည်။

ကေသာတို့ တစ်ပွဲမကုန်ခင် ကြာနောက်တစ်ပွဲမှာ တာကို ကေသာ တို့ တအံ့တဩပြူးကြည့် သည်။ နောက်မုန့်တစ်ပါပွဲ လာချပေးသည့်သူ ကို ကေသာတို့ မျက်စောင်းချိတ်ကြည့်ကြသည်။

သူ မုန့်ပွဲချပြီး လက်ဆေးလေ့နားထိုင်၍ ပန်းကန်တွေ ဆေးနေသည်။

"ကြာ"

ဇွန်လေး ခပ်တိုးတိုးခေါ်သည်။ မုန့်ပန်းကန်ကို ဇွန်နဲ့ မွေရင်း ကြာ တစ်ချက်ကြည့်လိုက် သည်။ နှုတ်ခမ်းမှာ ဆီဝင်းနေတဲ့ ဇွန်လေးက မေး လေးဆတ်လိုက်ပြီး

"ရိုးမှ ရိုးရဲ့ လား"

"အိုး ဘာရိုးရမှာ လဲ"

"နှစ်ပွဲတောင်စားတာလေ"

"ကြာမဝသေးလို့ "

သူငယ်ချင်းတွေထံ အကြည့်လွဲ၍ ကြာ မလုံမလဲ ဆိုလိုက်သည် ။

"စားပါစေဟယ် ဝင်တုန်းစားပါစေ"

သူသူက ငေါတော့တော့ပြော၏။ ကြာ ဘာမှ ပြန်မပြောတော့။
ခေါင်းငုံ့၍ မုန့်ပွဲကို ကုန်အောင်စား လိုက်သည် ။

"စားတာတော့ ဟုတ်ပါရဲ့ ။ နှစ်ပွဲစားပြီး ပိုက်ဆံမပါရင် အဒေါ်ကြီးခို
င်းသမျှ လုပ်နေရမယ် နော်"

ကေသာ ခပ်ကျယ်ကျယ် ရေရွတ်လိုက်သည် ။ ကေသာ
စကားလုံးကြောင့် ကြာမျက်မှာ ဖြန်းခနဲ ပူသွားသလို သူ့မျက်ဝန်းက
ကြာထံ ဖျတ်ခနဲ ရောက်လာသည် ။

အကြည့်ချင်းဆုံစဉ် ကြာရင်မှာ လူးလူးလေး လွန့်လျက်။ သူ့ကို စော
င်းချိတ်ပြောလိုက်တဲ့ ကေသာပေါင်ကို ကြာ ဆွဲလိမ်လိုက်သည် ။

"အား နာတယ်ဟ"

သူ့မျက်ဝန်း အရောင်တစ်မျိုးပြောင်းကာ စိုက်ကြည့်သည် ။

"ကေသာကလည်း သူများကို အားနာစရာ"

"ကေသာက သူများကို ပြောတာ မဟုတ်ဘူး ။ ကြာကို ပြောတာ"

ကြာ မျက်စောင်းချိတ်ကြည့်လိုက်၏။

"ဟုတ်သားပဲ ကြာရယ်။ ကြာမှာ ပိုက်ဆံပါမပါ အရင်ကြည့်ဦး"

သူသူက နှုတ်ခမ်းလေးရွဲ့၍ ပြောပြန်သည် ။ ကြာ သိတာပေါ့။ သူ
သူတို့ က သူ့ကို နဂိုက တည်းက ဘဝင်မကျဖြစ်နေတာလေ။ ခုလို တိုက်
ဆိုင်သွားတော့ ကြာကို ပြောသယောင်နဲ့ ဖဲ့နေတာ။

"တော်ပြီ မစားတော့ဘူး"

ကြာ နှုတ်ခမ်းစု၍ ငွေရောင်လက်ကိုင်အိတ်ထဲက ထောင်တန်အသ
စ်လေးရွက်ထုတ်၍ စားပွဲပေါ်တင်ကာ ထထွက်ခဲ့သည် အထိ ကြာ စိတ်
လှုပ်လှုပ်ရှားရှားဖြစ်သွား၏။

"ဟေ့ ကြာနီ နေဦးလေ"

"ကြာနီ နေဦးဟ"

သူငယ်ချင်းတွေ ဟန့်တားကာ ကြာနောက်မှ ပြေးလိုက်လာကြသည်
။ သူငယ်ချင်းတွေကို ကြာ လှည့်မကြည့်မိ။

ဘာကြောင့် သူ့ကို စောင်းချိတ်ပြောရတာလဲကွယ်။ အဲလိုပြောလိုက်
ရုံနဲ့ ကြာက ဘာဖြစ်လို့ မလုံမလဲ ဖြစ်ရတာလဲ။

သူ့ကို စောင်းချိတ်ပြီးပြောတဲ့ သူငယ်ချင်းတွေကို ကြာ ဘာကြောင့် စိ
တ်ဆိုးချင်ချင် ဖြစ်ရတာလဲ။ ကြာ အဖြေမထုတ်တတ်တော့။

ကြာ အာရုံမှာ အရောင်တစ်မျိုးပြောင်းသွားတဲ့
သူ့မျက်ဝန်းဝါကျင်ကျင်နဲ့ သူ့လှုပ်ရှားမှုတွေ ပျံ့ဝဲကာ။